

2003. február - Az Év természetfotósa Nagy Csaba erdőmérnök, a NymE Roth Gyula Gyakorló Szakközépiskola tanára

- Nem nagyon szoktam a fotóimról beszélni – mondja szerényen Nagy Csaba mérnök-tanár. – Ez egy vizuális műfaj, a kiállításaimon a képeim mondhatják el az üzenetet.
- A kollégák és a tanítványok tudják, hogy fotózol?
- Természetesen tudják. Az iskola bemutatótermében is szerepeltek már a képeim. Ha új anyaggal állok elő, akkor meghívom a tantestületet is a kiállítás megnyitójára.
- Az oktató-nevelő munkában, – hogy ezt az elcsépett pedagógiai kifejezést használjam – előkerül-e a személyiségednek ez a szelete? Már csak azért is, hogy az erdőt a tanítványaid ne csupán növedéktermelő életközösségnek, az erdészetet ne csak fatermelő szervezetnek, hanem „esztétikai közegnek” is tekintsék!
- Az óráimon a fotóimból elsősorban motivációs célból be szoktam mutatni néhányat, éppen az esztétikai élmény felvillantása miatt. Ha erdőt járok, mindig készítek olyan felvételeket is, amelyeket nem kiállításra, hanem szakmai szemléltetésre szánok. Magam az erdőművelést azzal a gondolattal oktatom, hogy az erdő nemcsak köbméterrel mérhető fatömeg, hanem az erdész olyan értékkel bánik, amelynek sok egyéb funkciója is van, s ezeket egyre nagyobb súllyal kell számításba venni.
- Széchenyi Zsigmond nagyon találóan mondta a vadászatra, hogy vadűzés és erdőzúgás, de több erdőzúgás. Az erdőgazdálkodásra ugyan nem mondhatjuk, hogy felújítás, művelés, használat és sok-sok gyönyörködés, de a jövőben az erdő közjóléti szerepe mindenképpen fölértékelődik. Fogékonyak-e erre a tanítványaid?
- A legtöbben eleve erős érzelmi indíttatással kerülnek az iskolánkba. Az őket tanítóknak fontos feladata, hogy a tanulóknak ez a kötődés a szakmai ismeretek elsajátítása közben is megmaradjon, sőt ha lehet, tovább erősödjön. Úgy gondolom, hogy a mi szakmánkat némi idealizmus nélkül nem lehet igazán jól csinálni. Tudomásul kell venni azt is, hogy az erdő élményt nyújtó szerepére a szakmán kívül is nagy az igény és ennek a társadalmi elvárásnak meg kell felelni.
- A táj, az erdő szépsége a boldogság egyik forrása, ám a mai közgazdasági ismereteink alapján nem tudunk mit kezdeni még egy nagy adag boldogsággal sem. Nem tudjuk mennyit ér nekünk a boldogság.
- Nagyon nehéz ezt megmondani, hiszen az ilyesfajta értékeket akkor ismerjük föl, amikor már nincsenek meg. A hiányukból tudjuk fölmérni, hogy mit is veszítettünk el. A természeti környezet komoly károsodása következtében a nyugati országok már megtapasztalhatták ezt az érzést. Nekünk semmiképpen sem szabad eljutnunk odáig. Tanulnunk kell más kárán. Annak a híve vagyok, hogy az erdőgazdálkodás és a természetvédelem egyensúlyát kell megteremteni. A fára szükség van, az erdővel való gazdálkodás nem kerülhető meg. Ezt azonban úgy kell folytatni, hogy az erdő többi funkciója a legkevésbé sérüljön.
- A fotós munkásságod arról szól, hogy ezt a többletet, az „erdőzúgást”, a boldogságot bemutatom a nagyközönségnek. Ennek az az óriási jelentősége, hogy a városi aszfaltkoptatót is beavatod a természet titkaiba.
- Ennek a beavatásnak azért van nagy szerepe, mert ha valamit nem ismerünk, akkor azt nem is érezzük fontosnak. De ha egy kicsit bepillantunk a természet rejtett titkaiba, -s ebben segíthet

a fotó is-, akkor már van esély arra, hogy a jelentőségét felismerjük. Így könnyebb mozgósítani az embereket ezeknek az értékeknek a megbecsülésére és védelmére. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy az erdő valamennyi szépségét élvezhetem, legyen az a fatermesztés színtere, ahol az erdész jól végzett munkájának nyomai láthatóak, vagy pedig a fotózás során elém kerülő, esztétikai élményt nyújtó erdőrészletek. Hasonlóan óriási élmény az erdőnek, mint rendszernek a működését megfigyelni. **(zétényi)**